

el davantal de pere calders

La situació al golf Pèrsic té una colla de connotacions, al marge dels perills evidents. Suggereix moltes coses que torben l'esperit.

Per exemple, tothom ha pogut observar que la distensió Est-Oest ha motivat uns rars neguits. De cop i volta, Occident es va sentir abandonat pel seu enemic de l'ànima, una mica com si s'hagués quedat orfe si no ben bé de pare sí d'un padrastre que era molt útil sempre que convenia amagar l'ou al món en general. ¿Com ens ho fariem, a partir d'ara? La indústria de guerra, una de les més sanejades, es veia abocada a la bancarrota.

Miraculosament, va sorgir el relleu providencial: l'Islam, representat per l'Iraq, era el nou enemic. Confesso que a mi em va sorprendre, perquè l'Iraq, després de vuit anys de guerra, no s'ha pogut declarar vencedor del seu veí l'Iran, un país més aviat desorganitzat i caòtic. I això que Saddam Hussein va utilitzar les temudes armes químiques... Tot just ara m'asabento que l'Iraq és la quarta potència militar d'aquest planeta, una notícia que ens arriba gairebé coincidint amb una altra que causa estupefacció: a l'hora d'intercanviar presoners, resulta que n'havia fets molt més l'Iran que no pas el seu adversari iraquità, el qual —això sí— ens ha terroritzat darre-

rament amb la victoriosa conquesta de Kuwait, un país diminut. Gran mal se n'ha fet! Segons com es miri, Saddam Hussein apareix com un ganàpia jugador d'avantatge, però amb la virtut de fer por quan més convenia a segons qui.

Perquè és evident que hi ha qui omplirà calaixos. El president Bush va demanar a les grans companyies petroleres (amb seu a Occident) que no s'aprofitin de la crisi al Golf per a apujar preus, una prèdica al desert molt apropiada si es tenen en compte els panorames del conflicte.

El cas és que els preus es van apujar immediatament —una mica abans i tot—, i no es cansen de dir-nos que s'apujaran més. I la fabricació d'armaments, que dóna tants beneficis i tanta vida, ha tingut un respir, amb una mobilització general molt prometedora. Un enviat del govern americà a l'Aràbia Saudita ha obtingut d'aquest país una comanda d'armes per valor de 10.000 milions de dòlars, que no està gens malament si es té en compte que fa cosa de no res semblava haver-se

Les temudes guerres santes

inaugurat una era de pau.

En tot aquest serial, la televisió hi juga un paper important. Era inevitable! Ens empassem la repetició de les mateixes imatges i els mateixos comentaris, del matí al vespre, perquè ningú no es vol perdre res d'un espectacle que, per mica que badem, ens pot fer pujar a tots a l'escenari.

Val la pena de mantenir l'atenció ben alerta, ja que així no ens perdem detalls tan sensacionals com el del famós avió invisible, que gràcies a la tele ha pogut veure tothom. En donar-nos notícies sobre aquesta curiosa màquina voladora, els comentaristes ens han recordat que va participar en la triomfal invasió de Panamà. En aquest punt, com que els esdeveniments van tan de pressa i nosaltres som tan oblidadissos, ens adonem que ens havíem distret del final d'aquell episodi històric. ¿Com ha acabat? ¿Què se n'ha fet, de l'home que, en el moment precís, fou el dolent de la pel·lícula? ¿L'han jutjat en secret i a porta tancada? Potser ja ens ho han dit i a mi m'ha passat per alt. Si fos així, en demano excuses.

Pere Calders